

———— Keszthelyi György

ÓÉVI MADÁR

Mégiscsak óévi madár maradok,
régi karórám a régi asztalon,
lent ásnak, odafent kék vásznat szőnek,
hány név- és hangsor, ezen kívül
hány külső munkatárs.
Csodára várunk.
Bizony.

Épüljön még több híd és lépcsőház,
elhúzza a varjú a tetők felett.
Látjátok? Örökké mozog a föld,
reumásan és meztelenül.
Döntött a bíróság:
Bűnös a lóláb.
Kilóg.

Hangok érkeznek, ajtók csapódnak,
nyílnak, csukódnak, kigyúlnak a lámpák,
megvilágosodnak az elhagyott termek,
jönnek-mennek lovak és emberek,
nem fontos az, hogy ki merre tart,
az sem számít, hogy milyen a forma,
fordul időnként a sokféle kocka.
Csengő és bongó
idők.

2013. december 31.

FEHÉR ÉS FEKETE TÉL

Fehér nagykabátot visel a kis világ,
fordítva élek, értelmezem magam,
kézen fog, kísér a fekete madár,
nincs duplakanyar, sem útkereszteződés,
erre mondhatnám: a sors idomítása.
Az élmények valószerűtlenül
szotyogtatják képzettársaikat.

Hetekig tart ez így, sőt, hosszú hónapokig,
bőrödön érzed a hideg leépülést,
fagyott valóság: dolgozol, vársz, dolgozol, vársz.
Senki sem sűrgeti az ötéves tervet,
egyetlen posztmodern, beteg fogalom
kéri a gyógyszert, de minden hiába,
az agy lebenyeit tágítja a haszon.

Ha jól meggondolom: történetet írok,
de találós kérdés ez vagy kifestőkönyv,
száradó gémeskút, tűz nélküli máglya.
Mindezt elmondhatná Sylvia Plath is...
Kérdések, mint a láng, boldog fulladások,
elmélkedni lehet az átébredésről,
tollba mondhatod egy szerelmet önmagadnak.

2013. december 6.

MORFIUM AZ ÉGEN

Felhők közt száll a kétlábú igásló –
fogyatékos madár. Alatta vadvirág
szürkül, vár egy késő őszi napra:
morfiumízű fázis, létösszefoglaló.

Meddig boncolgathatom legfelső szinten
azt, ami elméletileg valahol zárva
fekszik? Csontból-bőrből összerakott árva
öreg. Felrebbenhet a semmiből egy minden,

mintha valaki mégis gondozná a kerttet.
Mi lehet halkabb a kockázatoknál?
Silány kopjafák, szétesett, barna fakeret,
mi lesz, ha majd a vásznak is lángra gyúlnak?

Malomkerekek repedő nosztalgiája,
örök jóslatok – miféle műtrágyán szaporodtok?
Kötelek, karók, víz, vér orgiája,
nem az a Mester, aki soha nem vét!
Megtudhatnám, hány karátos a múlt? Milyen a
szántsándék? (Átéltém már a *fiat lux* fénytörését).

2014. február 8.

A LÁTSZAT HA ROBBAN

Kihúrom rendre a kábeleket,
a tüzet kioltom – késő van már.
Mi ez, ha nem egy bérház rendszere?
Érezzem, ahogy lassan megáll,
kárba vész minden tartalék?

Féltem-e még az embereket?
Önmagam identitását,
ámításait
restellve tűröm el. Mit tegyek?
Fortyog a tenger, lyukas a fazék.

Van-e még erő a mondanivalóban?
Kitart-e még az értelem?

Megéri-e írásban, szóban
kotyvasztani a romlott jóslatot?
Belső békém csak parancsra váró,
vacogó gyutacs a hóban.

2014. március 18.

VÁGYAM A RAJZSZEGEN

Lennék legalább zárt zseb, hallgatás,
mint a regény, mint a perirat,
nélkülözhetetlen, mint a rajzszeg,
naptárak gyötrelme, nehézkedése,
a határ, a színes fal gombsora.

(Gyászízű városi kórház,
szomját oltja a testek kelyheiből,
míg ökölbe nem szorul a rendszer.
Fekete hétköz-, piros ünnepnapok,
tömjénfüstben, égi mederben.)

Nem lehetek semmiféle kezdet,
sem szótár, sorköz, sem utolsó
jelzések okos megfejtője.
Fapados járaton írom a tétlenséget,
míg célba nem ér a kattogó gépezet.

Ki-be lélegzem gyerekkoromat,
az üveghalat, a fából vaskalitkát,
minden kulcsszó egy rosszul illeszkedő
itt és most. Üres a tányér, a csésze.
Fényt zabálok. Még ketyeg az idő.

2014. március 10.

KÉZDRÓT ÉS LÁTÓSZÖGEK

Lépéseim mellézköngéje a sár.
Merre láthatom a nagy tavakat,
azt az eget, amely ha vár,
hollóvá változom? Fekete *sobamár*
lennék, nagy hiány ott, ahol a semmi él:
földszegény csaprendszerekben.
Fényévek fanyar számtana, vértan.
Kis égitest lennék egy manzárd ablakán,
négyzetméternyi asztrológiában.

Morogtam itt, helyben, hallgatnék odaát,
lennék főkolompos, szélhámos jóbarát.
Megalégeltem a hiábavaló,
de hivalkodó érvek háborúját.
Eloltom szememben azt a csillagszórót,
amelynek szikrái jéggé tömörítik
az óriás tavakat, az apró patakot.
Itt ez a konnektor, mellette kézdrót,
nullaerők, csalódott fázisok.

Bomló karosszéria, kongó garázs.
Ez lesz valamikor, valamikor az volt,
elnéző látószög, bolt hátán bolt,
bóvli és márka.
Árleszállítás.

2014. február 27.

MEZÍTLÁBAS BÉKE

Olvasólámpám még nem örökmécses,
ünneplőmben sincs vasalt gyászbeszéd,
arról sem álmodom, ami jó, keserédes,

bőröm alatt, vagy egy másik díszteremben.
(Faágon dorombol egy fekete folt.)

Nem kell sem víz, sem papír, alszik a bolt,
de megnyílik lassan egy piszkosfehér ajtó,
lustán lépdél elő a fiatalember,
szájából rongydarab csüng, félig alvó
szemében vér lobog. A hallgatás zászlaja.

Ó, Medáliák, ó, kenyerek gyógyszeres szaga!
(Ne láss, ne hallj, a lehetőségek szerint...)
Miféle éhes ihlet zörget? Kicsoda maga?
Összemosódott hangok, képek már megint,
görbülnek makacsul, mint föld alatt a köröm.

Új nap tolat, tolakszik – nem köszön.
Sárgásvörösén hullok alá – csak ez maradt.
Elsírja magát a torz komédiás,
mezítláb áll békévé bogozott ég alatt
a háború utáni frontátvonulás.

2013. október 15.